

NELSON DEMILLE

Leul

Alte romane de Nelson DeMille
publicate la Editura RAO:

La apa Babilonului
Catedrala
Odiseea lui Talbot
Cuvânt de onoare
Fabrica de spioni
Coasta de Aur
Fiica generalului
Spencerville
Plum Island
Căderea nopții
Focul sălbatic
Întoarcerea la Coasta de Aur

NELSON DEMILLE

Leul

Traducere de
BOGDAN NICOLAE MARCHIDANU

RAO CLASS

Descrierea CIP poate fi consultată pe pagina de internet a Bibliotecii Naționale a României

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9-11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

NELSON DEMILLE
The Lion
Copyright © Nelson DeMille, 2010
Toate drepturile rezervate

© Editura RAO, 2012
Pentru versiunea în limba română

2014

ISBN 978-606-609-526-6

Pentru familia mea – Sandy, Lauren,
Alex și James – cu dragoste

NOTA AUTORULUI

Forța de Intervenție Antiteroristă (ATTF) prezentată în acest roman se bazează pe adevărata Forță de intervenție împotriva terorismului, deși am folosit câteva licențe literare unde am socotit că este necesar.

Această forță de intervenție este o organizație compusă din persoane dedicate, profesioniste și muncitoare, aflate în prima linie a războiului contra terorismului din America.

Operațiunile și procedurile ATTF, precum și cele ale Departamentului de Poliție din New York și ale altor agenții responsabile cu obținerea de informații și cu aplicarea legii din acest roman sunt reale sau bazate pe realitate, deși mi-am permis și câteva libertăți în scopul creșterii dramatismului. De asemenea, am modificat unele fapte și proceduri care mi-au fost descrise în mod confidențial.

PARTEA I

New York / New Jersey

CAPITOLUL 1

Așadar, stau într-un vehicul Chevy SUV pe Third Avenue, așteptându-mi ținta, un tip pe nume Komeni Weenie sau ceva de genul ăsta, un iranian care este al treilea adjunct, sau cam pe-acolo, al misiunii iraniene de la Națiunile Unite. De fapt, am toate aceste elemente scrise pentru raportul meu, dar acum redau ce am ținut minte.

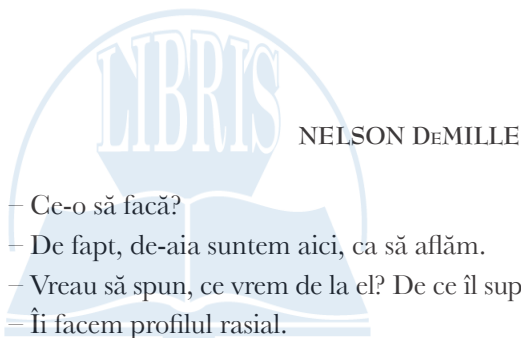
De asemenea, trebuie să spun că mă numesc John Corey și sunt agent al Forței de Intervenție Antiteroriste Federale, adică ATTF. Înainte am fost detectiv în cazuri de omucideri la NYPD, dar m-am retras pe motiv de handicap – rănit prin împușcare, deși soția mea spune că sunt și handicapat moral – și am acceptat această slujbă de agent cu contract la federali, care dispun de mai mulți bani contra terorismului decât au habar ei să cheltuiască în mod inteligent.

ATTF este, în cea mai mare parte, o unitate FBI, iar biroul meu este în Federal Plaza, numărul 26, în centru, unde lucrez alături de colegii mei de la FBI, printre care se numără și soția mea. Nu e o chestiune rea, iar munca poate fi interesantă, deși a lucra pentru guvernul federal – mai ales pentru FBI – se poate dovedi a fi o provocare.

Că tot m-am referit la FBI și la provocări, șoferul meu de astăzi este agentul special FBI Lisa Sims, venită direct de la Quantico, din East Wheatfield, Iowa, sau ceva de genul ăsta, iar cea mai înaltă clădire pe care ea a văzut-o înainte a fost un siloz de cereale. De asemenea, nu prea se pricepe la șofat prin Manhattan, dar e dornică să învețe. Motiv pentru care stă acum acolo unde ar trebui să stau eu.

Domnișoara Sims mă întrebă:

- Câtă vreme îl așteptăm pe tipul ăsta?
- Până ce iese din clădire.

- Ce-o să facă?
- De fapt, de-aia suntem aici, ca să aflăm.
- Vreau să spun, ce vrem de la el? De ce îl supraveghem?
- Îi facem profilul rasial.

Niciun răspuns.

Ca să mă dovedesc bun coleg, am adăugat:

- Este un ofițer de informații militare iranian cu acoperire diplomatică.

După cum știi, avem informații că a cerut ca mașina și șoferul lui să fie disponibili de la ora unu după-amiaza încolo. Asta-i tot ce știm.

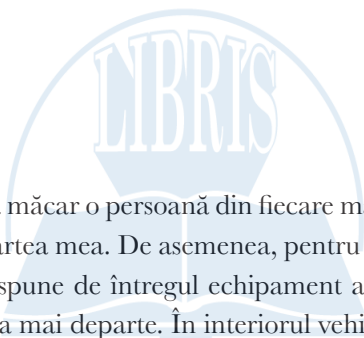
- Corect.

Lisa Sims pare suficient de inteligentă și știe când să înceteze cu întrebările. Ca acum. De asemenea, este o tânără atrăgătoare, genul acela cu trăsături bine conturate, iar pentru această misiune s-a îmbrăcat lejer în blugi, pantofi sport și un tricou de culoarea lămâii verzi, care de-abia ascunde pistolul Glock de calibru 40 și tocul lui subțire. Și eu sunt încălțat cu pantofi sport – nu se știe niciodată când trebuie să o iei la fugă – blugi, tricou negru și o bluză sport albastră care ascunde pistolul meu Glock de 9 mm, stația radio, pieptănul și pastilele cu mentă pentru respirație. E mai bine decât să cari o poșetă, ca domnișoara Sims.

În orice caz, era o zi plăcută de mai, iar marele ceas înzorzonat de vizavi arăta ora 3.17. Îl așteptam pe individ de mai bine de două ore.

Misiunea iraniană la Națiunile Unite este situată la etajele superioare ale unei clădiri cu 39 de etaje din apropiere de Third Avenue, între străzile East 40 și East 41. Din pricina Națiunilor Unite, Manhattanul este căminul câtorva sute de misiuni și consulate străine, plus rezidențe, și nu toate țările acestea ne sunt prietene. Astfel că avem parte de o mulțime de actori proști pozând drept diplomați care trebuie supravegheați, iar chestia asta e ca un spin în ochi. Ar trebui să mute sediul ONU în Iowa. Dar poate că nu ar trebui să mă plâng – urmărirea tipilor răi îmi plătește chiria.

Azi eram liderul de echipă, ceea ce reprezintă o garanție a succesului, iar în cadrul acestei misiuni de supraveghere, alături de mine se găseau patru agenți pedestri și trei alte vehicule – un alt Chevy SUV și două minidube Dodge. Și în celelalte trei vehicule se află câte un agent NYPD și unul FBI, ceea ce înseamnă

LEUL

că măcar o persoană din fiecare mașină știe ce face. Scuze. N-a fost drăguț din partea mea. De asemenea, pentru informarea dumneavoastră, fiecare vehicul dispune de întregul echipament al poliției – lumini, sirenă, ferestre opace și așa mai departe. În interiorul vehiculului avem aparate foto digitale Nikon cu obiectiv de 35 de mm și lentile de mărire, camere video Sony de 8 mm, stații radio portabile, o imprimantă portabilă și tot așa. Avem cu toții la noi un schimb de haine, vestă antiglonț din Kevlar, MetroCarduri, telefoane mobile Nextel cu posibilitate de walkie-talkie, uneori pușcă și binoclu, și alte echipamente, în funcție de misiune. Cum ar fi, de exemplu, un mic dispozitiv care detectează substanțele radioactive, situație la care nici nu vreau să mă gândesc.

În orice caz, suntem pregătiți pentru orice și așa am fost mereu după 11 septembrie. Dar, să știți, chestiunile nasoale se petrec chiar și atunci când ai pe tine o armură contra lor.

Lăsând la o parte jucăriile high-tech, în final ceea ce ai cu adevărat nevoie este o minte ageră și o armă.

Când eram polițist, am efectuat o mulțime de supravegheri, așa că sunt obișnuit cu asta, dar agentul special Sims începea să devină tot mai nervoasă.

- Poate că l-am ratat, spune ea.
- Nu cred.
- Poate că și-a schimbat planurile.
- Se mai întâmplă.
- Pun pariu că ăștia o fac intenționat.
- Da, fac și chestii de-astea.

Trecură încă cincisprezece minute, iar agentul special Sims folosi acest răgaz de timp ca să studieze o hartă a străzilor și a metroului din Manhattan.

- Unde locuiești? mă întrebă ea.

Am aruncat o privire pe hartă, i-am arătat și am zis:

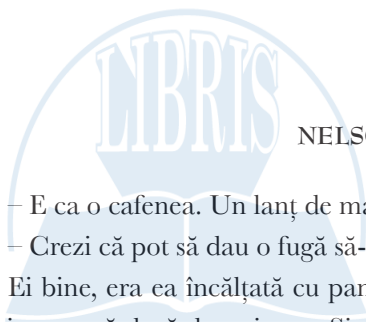
- Aici, pe strada East 72.

Ea aruncă o privire prin parbriz și zise:

- Nu este departe de aici.
- Corect. Ai o hartă pentru Iowa? Îmi poți arăta unde locuiești tu.

Râse. Câteva minute mai târziu, mă întrebă:

- Ce e chestia aia din spatele nostru? Au Bon Pain.

- E ca o cafenea. Un lanț de magazine.
- Crezi că pot să dau o fugă să-mi iau o gogoasă?

Ei bine, era ea încălțată cu pantofi sport, dar răspunsul meu era negativ, deși poate că dacă domnișoara Sims cobora din SUV și dacă, în același timp Komeni Weenie ieșea din clădire și se urca într-o mașină, aveam șansa să plec și să scap de domnișoara Sims.

- John?
- Păi...

Stația mea radio pârâi și o voce – unul dintre agenții pedestri – zise:

- Ținta iese din clădire prin curte și e în mișcare.
- Sigur, dă-i drumul, i-am zis lui Sims.
- Nu tocmai a anunțat că...?
- Stai așa.

Privii în curtea care separa clădirea-țintă de clădirea adiacentă, unde doi dintre tipii mei pedestri ajutau la curățenia orașului strângând gunoaie.

Stația pârâi din nou, iar Măturătorul Unu zise:

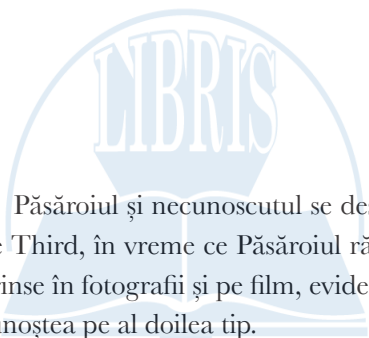
- Ținta se îndreaptă spre vest, către Third.

Am văzut ținta noastră trecând prin curte, apoi pe sub arcul și ceasul ornamental. Era un individ înalt, foarte subțire, îmbrăcat cu un costum croit clasa-ntâi. Obişnuim să dăm porecle sau nume de cod țintelor, iar tipul ăsta avea un cioc mare și își mișca țeasta ca o pasăre, așa că am rostit în stație:

- Ținta se numește de acum Păsăroiul.

Păsăroiul se găsea deja pe trotuar. Dintr-odată, un alt individ – pe care l-am socotit a fi de extracție din Orientul Mijlociu – se apropie de Păsăroi. Habar n-aveam cine e noul individ, dar Păsăroiul părea să-l cunoască, iar cei doi păreau surprinși și fericiți să se vadă, ceea ce era o mare porcărie. Își strânseseră mâinile, iar eu am avut impresia că au făcut un schimb de ceva. Sau poate că doar își strângeau mâinile. Nu se știe niciodată. Dar știu sau bănuiesc amândoi că sunt supravegheați, așa că uneori se joacă cu tine.

În orice caz, Păsăroiul are imunitate diplomatică, iar noi cu siguranță că nu-l vom sălta pentru că a dat mâna cu alt domn din Orientul Mijlociu. De fapt, acum avem doi oameni de supravegheat.

LEUL

Păsăroiul și necunoscutul se despărțiră, iar necunoscutul plecă spre nord, pe Third, în vreme ce Păsăroiul rămase pe loc. Toate evenimentele fură surprinse în fotografii și pe film, evident, și poate că se afla cineva la sediu care îl cunoștea pe al doilea tip.

– Unitățile trei și patru, rămâneți cu necunoscutul și încercați să-l identificați, am spus în stație.

Cei doi confirmară, iar domnișoara Sims îmi spuse:

– Nu cred că a fost o întâlnire întâmplătoare.

Nu am fost sarcastic și nici măcar nu mi-am dat ochii peste cap. Am zis doar:

– Cred că ai dreptate.

Avea să fie o zi lungă.

Un minut mai târziu, lângă Păsăroi trase un Mercedes mare și cenușiu. L-am văzut plăcuțele cu numere diplomatice – alb și albastru, cu patru cifre urmate de DM, ceea ce, dintr-un motiv necunoscut, reprezintă felul în care este desemnat Iranul de către Departamentul de Stat, apoi un alt D, de la Diplomatic, pe care l-am priceput.

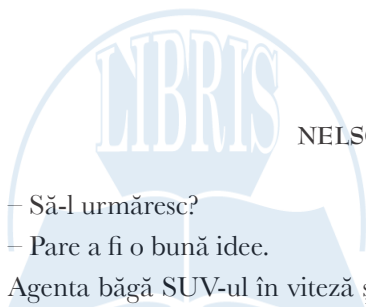
Șoferul, un alt domn iranian, sări din mașină și alergă de cealaltă parte a automobilului ca și cum ar fi fost vânat de comandouri israeliene. Se încovoie lung – ar trebui să-mi pun șoferul să învețe mișcarea asta – după care deschise portiera, iar Păsăroiul se cuibări pe locul din spate.

– Păsăroiul a devenit mobil, am rostit în stație.

Am dat marca și culoarea mașinii, precum și numărul de înmatriculare, iar unitatea doi confirmă. Apropo, unitatea doi este miniduba Dodge-albastră, condusă de un tip pe care îl cunosc, Mel Jacobs, detectiv la unitatea de contrainformații NYPD. Detectivul Jacobs este evreu și vorbește un pic de ebraică, pe care o folosește la interogarea suspecților vorbitori de arabă. Chestia asta, precum și Steaua lui David pe care o poartă, îi propulsează pe tipii ăștia pe orbită, o chestie pe care e amuzant s-o urmărești.

Mă rog, celălalt tip de lângă Mel este astăzi George Foster, un agent special FBI cu care am lucrat și pe care îl plac deoarece știe, din experiență, cât sunt eu de strălucit.

Mercedesul porni spre nord, pe Third Avenue, iar agentul special Sims mă întrebă:

- Să-l urmăresc?
- Pare a fi o bună idee.

Agenta băgă SUV-ul în viteză și o luarăm din loc, croindu-ne drum prin traficul greu. Șoferii din New York se împart în buni și morți. E o chestiune darwiniană. Domnișoara Sims va evolua sau va dispărea. Iar eu stau pe scaunul pasagerului ca să fiu martor la primul sau la al doilea scenariu.

Șoferul iranian, pe care cred că l-am mai urmărit și altă dată, se comporta haotic, iar eu nu-mi puteam da seama dacă proceda așa ca să scape de urmăritori sau chiar era un șofer prost. De parcă ultima chestie pe care o condusesese fusese o cămilă.

Între timp, agentul special Sims își înfipse bărbia deasupra volanului, între încheieturile albe ale mâinilor, iar piciorul drept i se muta de la frână la accelerator ca și cum ar fi suferit de sindromul picioarelor neliniștite.

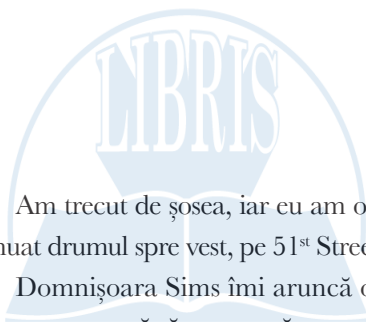
Mercedesul viră brusc la stânga pe 51st Street și domnișoara Sims îl urmă.

Unitatea doi continuă pe Third, unde făcu la stânga pe 53rd Street și merse paralel cu noi până ce le-am putut spune ce făcea Mercedesul. Nimeni nu are chef de o paradă în spatele automobilului urmărit; dimpotrivă, ai vrea să-l zăpăcești puțin.

Acum ne îndreptam spre vest. Am trecut de catedrala St. Patrick, apoi am traversat Fifth Avenue. Vehiculul urmărit merse mai departe și le-am transmis asta celor din unitatea doi.

Habar n-aveam încotro mergea Păsăroiul, dar se îndrepta spre Theater District și Times Square, unde tipii ca el vor câteodată să încerce un pic din cultura americană, cum ar fi localurile deocheate și barurile unde se servește la bustul gol. Vreau să spun că nu prea ai parte de așa ceva în Ținutul Nisipurilor. Corect?

Mercedesul trecu de semaforul de pe Seventh Avenue, însă noi nu, așa că ne-am trezit blocați în spatele a trei vehicule. Acum nu mai vedeam Mercedesul, dar îl zărisem continuându-și drumul pe 51st Street. Am dat drumul la lumini și sirenă, automobilele din fața noastră s-au înghesuit unele într-altele, iar domnișoara Sims s-a strecurat pe lângă ele și a trecut pe lumina roșie, virând înspre sud, spre traficul de pe Seventh Avenue.

LEUL

Am trecut de șosea, iar eu am oprit luminile și sirena, după care ne-am continuat drumul spre vest, pe 51st Street.

Domnișoara Sims îmi aruncă o privire de parcă ar fi vrut un compliment sau ceva asemănător, așa că am mormăit:

– Bine șofat. Apoi i-am transmis poziția noastră unității doi și am zis: Am vehiculul țintă în raza vizuală.

Am trecut prin zona numită Hell's Kitchen, odinioară o pitorească mahala care o luase la vale odată cu așezarea acolo a nou-îmbogățiților. N-aveam nici cea mai vagă idee unde mergea Păsăroiul, dar dacă o ținea tot așa, poate că intenționa să traversese fluviul Hudson.

– Poate se duce în Jersey, i-am spus domnișoarei Sims.

Ea dădu din cap.

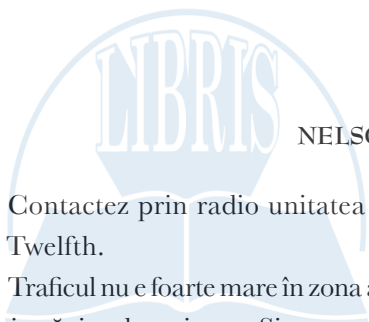
În realitate, nouăzeci la sută dintre supravegherile noastre nu duc la niciun rezultat. Alde Abdul face doar o ieșire și se plimbă sau încearcă să ne atragă atenția de la altceva care se petrece între timp. Sau își exersează tehnicile de contrasupraveghere.

Din când în când totuși, obții rezultatul dorit – cum ar fi un diplomat care se întâlnește cu un om rău cunoscut. Practicăm mai mult urmărirea decât arestarea sau interogarea deoarece aceste personaje ne pot spune mai multe dacă-i urmărim de aproape decât ne-ar spune în camera de interogatoriu. Oricum, pe diplomați nu-i poți interoga, iar evacuarea lor din țară cade în sarcina unor oameni aflați mai sus decât mine pe statul de plată.

Tot din când în când mai facem și câte o arestare, iar eu mă aflu în echipa de interogare, lucru care e mult mai amuzant decât urmărirea clovnilor ăștora. Vreau să spun că *eu* mă distrez; ei, nu.

Evident, obiectivul este să prevenim un alt 11 septembrie sau ceva mai rău. Până acum a fost bine. Dar e prea multă liniște de prea multă vreme. A trecut mai bine de un an și jumătate de la acea zi. Așadar, suntem norocoși sau suntem buni? Cu siguranță că tipii răi n-au renunțat, așa că vom vedea.

Mercedesul merse mai departe către Twelfth Avenue, care se întinde de-a lungul fluviului Hudson și reprezintă locul unde civilizația ia sfârșit. Nu vreau să jignesc orașul New Jersey, dar anul ăsta nu mi-am făcut vaccinul contra malariei.

Contactez prin radio unitatea doi și ne îndreptăm împreună spre sud, pe Twelfth.

Traficul nu e foarte mare în zona asta de depozite și docuri, așa că Mercedesul ia viteză, iar domnișoara Sims se menține în plasa lui fără să iasă în evidență.

Mercedesul trece de virajele care ar fi condus către intrarea în tunelul Lincoln și continuă spre sud, către Lower Manhattan.

– Încotro crezi că se îndreaptă? întrebă din nou domnișoara Sims.

– Poate spre unul dintre docuri. Poate că are întâlnire cu un iaht saudit care duce un dispozitiv nuclear.

– Maică Precistă!

– Te rog să nu înjuri.

– Rahat.

– E mai bine.

Mergeam destul de repede în josul Twelfth Avenue. Vedeam unitatea doi în oglinda laterală și am confirmat contactul vizual. Până acum, șoferul iranian ar fi trebuit să-și dea seama că e urmărit, dar tipii ăștia sunt atât de idioti că nici măcar pe ei înșiși nu se pot zări într-o oglindă, darămite o coadă.

Poate că m-am grăbit cu afirmațiile, căci tipul încetini brusc, iar domnișoara Sims calculează greșit vitezele relative, așa că am ajuns prea aproape de Mercedes, fără ca între noi și ei să mai fie ceva. Vedeam capul Pășăroiului în scaunul din dreapta spate, iar tipul vorbea la telefonul mobil. Apoi probabil că șoferul îi spusese ceva, căci Pășăroiul se răsuci pe scaun, se uită la noi, și ne arată degetul mijlociu. I-am întors salutul. Nemernicul.

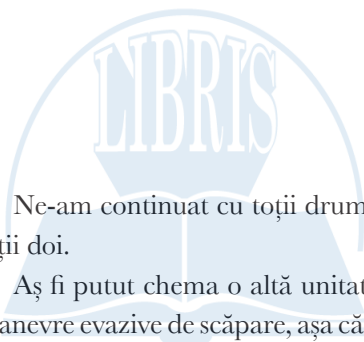
– Scuze, spuse domnișoara Sims. După care încetini.

– Trebuie să urmărești stopurile mașinii, am sfătuit-o.

– Corect.

Mă rog, nu se sfârșește lumea atunci când subiectul te descoperă. Se întâmplă cam în jumătate din situații atunci când ești în mers, deși mai rar când urmărirea se face pe jos.

Există însă un plan B, așa că am sunat unitatea doi și am explicat că am fost deconspirați. I-am cerut domnișoarei Sims să încetinească și mai mult, iar unitatea doi ne-a depășit și a preluat supravegherea vizuală.

LEUL

Ne-am continuat cu toții drumul, eu menținându-mi privirea asupra unității doi.

Aș fi putut chema o altă unitate de supraveghere, dar iranienii nu făceau manevre evazive de scăpare, așa că i-am lăsat să-și continue jocul. Cu siguranță că nu aveau să ne scape, iar dacă le dădeam planurile peste cap în ziua asta, atunci asta însemna o treabă bună.

Am coborât pe sub West Village, iar unitatea doi a transmis prin radio că subiectul cotea pe West Street. Jacobs adăugă:

- Cred că tipul ăsta ne-a tras clapa.
- Atunci mergi pe lângă el și arată-i degetul.
- Repetă?
- Mi-a arătat păsărica.

Am auzit răsete în stație, după care unitatea doi spuse:

- Subiectul virează pe rampa de intrare către Holland.
- Înțeles.

În câteva minute ne găseam pe rampa de intrare către tunel.

În acea direcție nu existau cabine de plată, așa că mașinile se deplasau rapid spre intrarea în tunel. Am început o șuetă cu domnișoara Sims și i-am spus:

– Aproape niciuna dintre mașinile astea diplomatice nu are E-Zpass, deoarece nu vor ca mișcărilor să le fie înregistrate, așa că atunci când dau peste cabinele de plată trec pe culoarul de plată cu bani gheață, care e foarte lent, iar dacă tu treci pe culoarul E-Zpass vei ajunge înaintea lor, ceea ce nu vrei.

Ea dădu din cap.

Unitatea doi se găsea în tunel, iar noi am urmat-o.

Înăuntrul tunelului lung domnișoara Sims întrebă din nou:

- Unde crezi că merge?

De această dată știam.

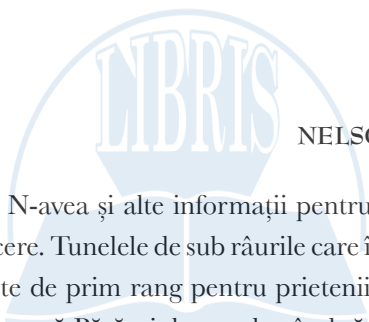
- New Jersey, i-am explicat. Acolo iese tunelul.

Ea n-a răspuns la o asemenea mostră de înțelepciune Zen, dar mă informă:

– Diplomații iranieni nu se pot deplasa pe o rază mai mare de patruzeci de kilometri de Manhattan.

- Corect.

Cred că știam asta.

N-avea și alte informații pentru mine, așa că ne-am continuat drumul în tăcere. Tunelele de sub râurile care înconjoară insula Manhattan sunt, evident, ținte de prim rang pentru prietenii noștri din Orientul Mijlociu, dar nu credeam că Păsăroiul avea de gând să se arunce singur în aer în tunel. Adică, de ce să se mai îmbrace cu un costum așa de frumos pentru așa ceva? În plus, era nevoie de un ditamai camionul cu bombe ca să spargi tunelul, să-l inunde apele. Corect?

Am ieșit din tunel și am avut nevoie de o vreme ca să-mi ajustez privirea la lumina soarelui. Nu vedeam Mercedesul, dar am zărit unitatea doi și i-am arătat automobilul domnișoarei Sims, care se luă după ea. Unitatea doi raportă că are subiectul în raza vizuală.

De-acum ne aflam în Jersey City și am ajuns pe Pulaski Skyway, de unde aveam o priveliște minunată asupra smogului de deasupra orașului.

– Unde crezi că merge? am întrebat-o pe domnișoara Sims.

Ea recunoscuse întrebarea, zâmbi și îmi replică:

– De unde să știu?

Ne-am apropiat de intersecția pentru autostrada Interstate 95 și am zis:

– Pe zece dolari că se îndreaptă spre sud. Aeroportul Newark, am adăugat.

– Ce e înspre nord? întrebă ea.

– Polul Nord. Haide. Pariezi?

Se gândi o clipă, apoi răspunse:

– Ei bine, a mers spre sud, dar n-are bagaj pentru aeroport – doar dacă nu e în portbagaj.

– Așadar, alegi nordul?

– Nu. Spun că merge spre sud, dar nu spre aeroport. Spre Atlantic City.

Nu îmi dădeam seama ce proces de gândire o condusese pe domnișoara Sims la Atlantic City, dar i-am răspuns:

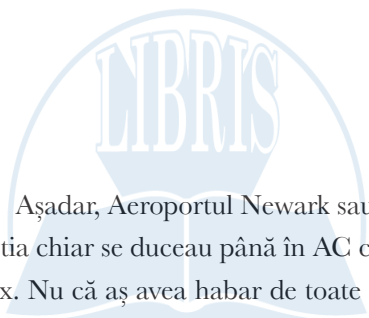
– Bine. Zece dolari.

– Cincizeci.

– S-a făcut.

– Subiectul a luat-o pe intrarea sudică, înspre 95, transmise unitatea doi.

– Înțeles.

LEUL

Așadar, Aeroportul Newark sau poate Atlantic City. Vreau să spun că tipiiăștia chiar se duceau până în AC ca să parieze, să bea și să aibă parte de ceva sex. Nu că aș avea habar de toate astea la prima mână. Dar l-am urmărit pe Abdul până acolo de mai multe ori.

Încă mai vedeam unitatea doi, iar aceasta avea contact vizual cu automobilul subiectului. Jacobs transmise prin stație:

- Subiectul a trecut de ieșirea spre Newark.
- Acum mă poți plăti, îmi spuse domnișoara Sims.
- S-ar putea duce la Fort Dix, i-am răspuns. Știi tu, să spioneze o instalație militară. E un spion militar, i-am amintit eu.
- Iar șoferul și Mercedesul slujesc drept acoperire?

N-am replicat.

Am mers mai departe, atingând viteza de o sută douăzeci de kilometri pe oră pe Route 95, cunoscută prin zonă drept New Jersey Turnpike.

- A trecut de limita de patruzeci de kilometri, anunță domnișoara Sims.
- Bine. Vrei să continui urmărirea sau să-l omori?
- Făceam doar o observație.

– S-a notat. Am continuat drumul și i-am spus domnișoarei Sims: Știi, poate că ar fi bine să chem sprijin aerian. Ea nu răspunse, așa că am explicat mai departe. Dispunem de ochi din aer pe care îi putem folosi. Ne ușurează treaba.

Am început să comut frecvențele radio, dar domnișoara Sims spuse:

- A făcut rezervare la Taj Mahal.

Mi-am luat mâna de pe stație și am întrebat:

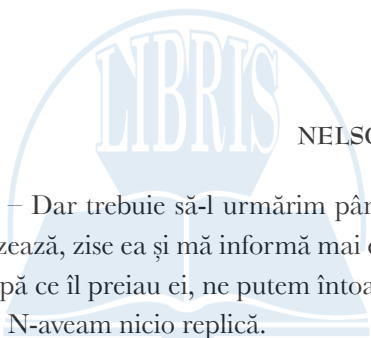
- De unde știi?
- Am primit un pont.
- Și când aveai de gând să îmi spui și mie?
- După ce mâncam gogoșa.

Eram un pic cam iritat. Poate un pic mai mult.

Câteva minute mai târziu, ea mă întreabă:

- Nu-mi mai vorbești?

De fapt, nu aveam de gând, așa că n-am replicat.

– Dar trebuie să-l urmărim până acolo ca să vedem că intră în Taj și se cazează, zise ea și mă informă mai departe: Avem deja o echipă acolo, așa că, după ce îl preiau ei, ne putem întoarce în oraș.

N-aveam nicio replică.

– Nu-mi datorezi cincizeci de dolari, mă asigură ea. De fapt, o să-ți iau eu ceva de băut.

N-avea sens să mai stau supărat, așa că am spus:

– Mulțumesc.

Până la urmă, tipic pentru FBI. Țștia nu-ți spuneau nimic, nici dacă erai pe punctul să te arzi. Iar agenții speciali, precum domnișoara Sims și soția mea, sunt cu toții avocați. Mai e nevoie să adaug ceva?

Le-am transmis prin radio celor din unitatea doi noile informații, deși i-am sfătuit pe Mel și pe George să mai stea cu noi în caz că informațiile erau greșite și Pășăroiul se ducea altundeva.

– Cum ai aflat chestia asta? întrebă Mel

– Îți spun mai târziu.

Am mers mai departe, și domnișoara Sims adăugă:

– Avem cam două ore. Spune-mi tot ce știi despre supraveghere. Aș vrea să aflu tot ce ai învățat în ultimii patruzeci de ani.

Nu a trecut chiar atâta vreme, iar domnișoara Sims cu siguranță știa asta, așa că făcea o glumă de agent. De fapt, avea simțul umorului, o raritate printre colegii ei, așa că pentru a demonstra că sunt coleg bun și pentru a-i arăta spiritul cooperării FBI/NYPD, i-am zis:

– Bine. Eu vorbesc, tu ascultă. Păstrează-ți întrebările.

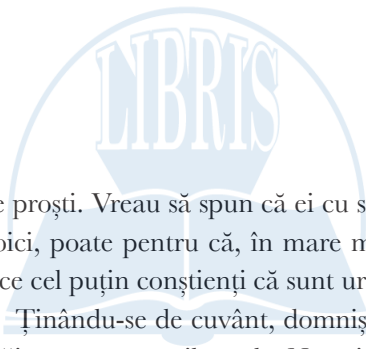
– Va exista și un test?

– În fiecare zi.

Ea dădu din cap.

M-am lăsat pe spate și i-am împărtășit vastele mele cunoștințe despre tehnicile de supraveghere, întreșesute cu povești anecdotice și personale despre operațiuni, chiar și despre cele care ieșiseră prost.

Infraactorii pe care i-am urmărit de-a lungul anilor au fost cu toții destul de tâmpiți, dar când am ajuns în Forța de Intervenție, mi-am dat seama că tipii pe care îi urmărim – diplomați și suspecți de terorism – nu mai erau chiar așa

LEUL

de proști. Vreau să spun că ei cu siguranță nu sunt inteligenți, dar sunt paranoici, poate pentru că, în mare măsură, vin din state polițienești, iar asta îi face cel puțin conștienți că sunt urmăriți cu atenție.

Ținându-se de cuvânt, domnișoara Sims nu mă întrerupse în vreme ce o vrăjeam cu poveștile mele. Nu-mi place să mă laud, dar ăsta era un moment educațional. Cum l-aș fi putut rata? Și, așa cum am mai spus, eram sincer în legătură cu eșecurile.

Din această categorie, ca și cea a tipilor răi inteligenți, nu am descoperit decât două genii ale răului în cei trei ani petrecuți în Forța de Intervenție. Unul era un american, iar celălalt, un libian care manifesta o mare ură față de SUA, tip care nu era doar rău și inteligent, mai era și o mașinărie perfectă de ucis. Experiența mea cu libianul a avut mai puțin de-a face cu supravegherea și mai mult cu vânătoarea și au existat momente când nu am fost deloc sigur dacă eu eram vânătorul sau vânatul.

Episodul ăsta nu a avut un final fericit și chiar dacă ar fi existat lecții de învățat sau de predat, întregul caz a fost clasificat drept Top Secret, asta însemnând că nu-l puteam împărtăși niciodată, nici cu domnișoara Sims, nici cu altcineva. Fapt care mie îmi convenea.

Dar, cândva, eram sigur, avea să existe o reluare a vânătorii. El îmi promisese asta.